

Kristina Radešček

Vesel božič
in srečno novo leto

“Dober dan gospa, a bi blo mogoče kej drobiža? A mate slučajno kakšen kovanček odveč?” vprašam. Že petdesetič v tem dnevu, petstotič v tem tednu, dvajsettisočič v zadnjem letu.

“Delat zgin!” zasika mlada smrklja, ki je pravkar zlezla iz sijočega džipa BMW. Živčno se prestopa v pretesnih leviskah in prezirljivo prhne. Verjetno smrdim. Na začetku sem se gnusila sama sebi, zdaj smradu niti ne opazim več. Vonj po znoju in plesni je počasi postal moj najboljši prijatelj. Moj edini prijatelj.

“Bi šla z veseljem. Delat. A mate mogoče službo zame?” prijazno odvrnem. Še vedno ne razumem, zakaj sem na cesti postala tako prekleto prijazna. Pred letom nič, kot rada imenujem svojo prvo noč pod mostom, ko sem še imela status človeka, bi takšno razvajeno smrklo z veseljem treščila po predrzni goflji. Zdaj jo lahko samo še preziram. Jaz sem več od nje. Njeno vedenje o svetu se ne more primerjati z mojim razumevanjem sveta. Več sem vredna od nje. Pa vendar je ona tam, jaz pa tukaj. Ona je človek, jaz nisem več človek. To je vsa razlika med mano in bogataško prasico.

“Res bi šla delat. Karkol. Mogoče bi mi pa vaš očka lahko zrihtal kakšen šiht?” Ne vem, zakaj jo vikam. Verjetno je mlajša od mene. Ali je ona več vredna samo zato, ker njen očka serje petstoevsrke bankovce? Njen ljubi očka, kapitalistični oportunist, ki je oropal svoje podjetje in uboge delavce vrgel na cesto. Zakaj bi bila ona bolj človek kot jaz, samo zato, ker ima

BMW, ki je vreden sto delavskih plač? Očitno ne dojamem mojega dobronamernega vprašanja in prezirljivo zasika: "Ma dej začepi klošarka smrdljiva. Zgin, da ne pokličem policije!"

"Ne morm stran. Tole je moje delovno mesto, če še nisi poštekal. Brez plačane malce in dopusta." Pa se je le prebudila moja uporniška zavest izpred leta nič. "Sicer pa policaji itak štrajkajo. Ni keša za policaje, ker je tvoj fotr vse pokradu."

"Ma dej šatap!" histerično zavrešči. Njeno blagozvočno krakanje predrami spečega princa v bleščečem BMW, ki se agresivno opoteče na parkirišče. Hitro posmrka še zadnja zrnca kokaina in si zadrigne Armanijeve kavbojke.

"Šta ima? Jebote, mrš!" me napade. "Šta hočeš, da te našamarim, majke mi!" Naše gore list torej. Poželenja vreden moški, ni kaj. Res škoda, da njegova obrita butica premore samo pol miligrama kurjih možganov. Zaljubljeno pogleda svojo princesko v leopardjem suknjiču in ponižno začivka: "Lepotice moje, a ti zdaj hočeš, da ona pokasira en šamar?"

"Ma dej, ne jo tikat. Boš staknu un sifilitis!" histerično zavrešči. Olajšano ugotovim, da je njeno neprecenljivo znanje o kužnih boleznih kurjemožganca odvrnilo od zločinskega naklepa. Z gnusom me pogleda in pljune. Ne vame. Tokrat.

"Fuj, smrdiš, majke mi." Še dobro, da smrad lahko izmijem, polmiligramske kurje možgane je pa težko skompenzirat z Guccijevimi očalci.

Ko se končno zapakirata v svojo kokainsko makino, spet svobodno zadigham. S tresočimi rokami prižgem cigareto in se odpravim za najbližji grm. V lokal pri kotalkališču me ne spustijo več. Pravijo, da odganjam stranke, ker se fiksam v sanitarijah. Če bi se vsaj. Potem bi tole sranje postalo Indija Koromandija. Ampak se ne drogiram. Nisem taka kot tisti agresivci, ki bi za gram kokaina ubili lastno mamo. Še pijem ne. Alkohol se mi gabi. Alkoholni zadah, ki ga vame pihajo pohotni starci z gnijočimi zobmi, me sili na bruhanje. Ljudje se mi gabijo. Preziram njihovo hinavščino. Zdaj mi vsaj v obraz povejo, da smrdim, da sem socialni parazit, da bi me bilo treba zaplinit. Prekleta človeška golazen.

Tisti trenutek, ko sem pristala na cesti, sem postala gnoj, razčlovečena, nevredna človeškega dotika in empatije. Odkar sem nehala biti človek, me nihče več ne pogleda v oči. Moja vrednost se je spustila na raven smrdljivega pasjega dreka, moje telo je privid sredi ponorelega mesta, presežek večrazredne družbe, ki bi me najraje zaplinita v taborišču na Poljanski. To preznojeno pokozlano luknjo si upajo imenovati zavetišče za brezdomce. Enkrat sem šla tja, pa nikoli več. Raje zmrznem pod mostom, kot da bi me še enkrat zaprli k dvajsetim preznojenim nagražnim primitivnim

zapitim klošarjem. Celo noč sem nepremično ležala z izbuljenimi očmi in paranoično prisluškovala škripanju postelj. Smrad po znoju in alkoholu je bil neznosen. Krčevito sem stiskala težko prislužene kovance. Kot ranjena žival sem panično utripala v ritmu lastnega dihanja v upanju na prvi sončni žarek. Med klošarji ni solidarnosti. Če nisi napadalec, postaneš žrtev. Če nočeš biti ne napadalec ne žrtev, ne igraš več njihove igre in počasi izgineš. Postaneš obstranec, čudak, nevreden njihove družbe. Potem si sam.

Po letu nič sem po mestu iskala sorodna telesa. Obupance, depresivce, smrdljivce, brezdomce, klošarje. V podganjih luknjah in na smetiščih sem hrepenela po naklonjenosti in človeškem dotiku. Na smrt sem se bala samote. Samota ubija. Dobesedno. Osamljeni zablodelec kmalu pristane v heroinski luknji z razbito lobanjo in ukradenimi organi. Največ zanimanja je za ledvice. Preprodajalci, večinoma Romuni, za ledvico iztržijo 130.000 dolarjev, za jetra 160.000 dolarjev, za srce milijon dolarjev. Brezdomci smo sanjska samopostrežna restavracija z notranjimi organi. Nekakšen sprevrženi *fast food*. Nihče nas ne pogreša, nihče ne joka za nami, ko na površje Ljubljani priplava napihnjeno gnijoče truplo z izbuljenimi očmi. Včasih žrtev identificirajo, truplo dobi ime in priimek, razčlovečeni obstranec doživi svojih pet minut slave na večernih poročilih. Takrat se oglasi peščica človekoljubov, ki s teatralno ogorčenostjo robantijo nad pokvarjeno družbo in tekmujejo, kdo bo prvi popravil vse krivice tega sveta. Predsednik države v elegantni obleki za deset tisoč evrov obišče zavetišče na Poljanski, kjer se fotografira z brezzobimi klošarji, nato pa se v sijočem audiju odpelje na Brdo, kjer se v družbi svetovne politične smetane nažira za davkoplačevalski denar in rešuje vprašanje brezposelnosti.

Jaz nisem takšna kot oni. Popolnoma nič skupnega nimam z njimi. Pred letom nič sem bila nekompatibilna z ljudmi, zdaj sem nekompatibilna s klošarji. Klošarji v tem niso prav nič drugačni od človeških ljudi. Ker se nisem podredila njihovi bebavi logiki, so me zavrgli kot gnijočo smet. Potem ko me je družba dehumanizirala, me je smetana ljubljanskih klošarjev marginalizirala in obsodila na brezplodno životarjenje na robu klošarske elite. Kmalu si bodo izmislili še klošarski sindikat, prekleti prasci. Tako sem torej postala izobčena klošarka brez minimalnih klošarskih pravic in prijateljev.

Ko se vračam izza grma proti svojemu samoiniciativno dodeljenemu delovnemu mestu pri parkomatu, naletim na soklošarko, ki bi bila lahko prav prijetna, če se ne bi nemarno spečala z agresivnim zvodnikom. Tega ne odobravam. Ne agresivca ne prostitucije. V strahu pred zafiksanim nabiralcem potencialnih kurbic jo poskušam ignorirati.

“Ej, stara, kam laufaš?” zakriči za mano. “Dons ni panike. Gogo je u Milanu zarad enga biznisa.” Zagotovo kaj poštenega in stoprocentno legalnega, pomislim. “A zdej je začel uvažat makaronarske profesionalke?” neprijazno zasikam, vendar sem v resnici vesela njene družbe. Mogoče se bo pa čisto povprečno zajeban klošarski dan končal s kulturnim večerom v toplem kinu. Včasih naju nabildani varnostnik z zreduciranim možganskim materialom spusti noter, samo zato, ker potem zastonj pokasira njene profesionalne usluge.

“In kam greš dons?” me vpraša.

“Zakaj bi pa morala kam it?” presenečeno odvrnem.

“Ja zato, ker je božič, a ne?”

Pa je verjetno res božič, pomislim. Prvi božič, odkar sem na cesti, prvi božič v vlogi socialnega parazita, prvi božič, ko ne pošiljam prošenj za službo in se ne pretvarjam, da bom pa tokrat mogoče povabljen na razgovor. Prvi božič v mojem novem dehumaniziranem življenju. Prvi božič po letu nič.

“Ja, pa sm res pozabila. Pa sej nima veze. Itak ne praznujem božiča.” Kako prekleto zlagano zvenim. “A ti si verna?” jo vprašam po nekaj minutah mučne tišine, ko ugotoviva, da si pravzaprav nimava nič za povedat.

“Kako to misliš, če sm verna?” me trapasto pogleda.

“Če verjameš, da obstaja en tip, k sedi gor na oblaku in crkuje od smeha, k gleda tole sranje tuki dol?”

Nekaj sekund napeto razmišlja. Kot da bi odgovarjala na vprašanje za milijon evrov. Totalno se je poglobila v tega tipa gor na oblaku. Za crknit. Saj me v resnici sploh ne zanima, če verjame v te religiozne nonsense.

“Ej, stara, sej je v redu,” jo prijazno iztrgam iz duhovne meditacije. “Da se ti ne bojo možganske celice preveč znucale. Men je čist useen, kva mata vidva z bogom. Tvoja stvar.”

“Pa ne, ne verjamem, po moje,” končno zašepeta. “Jest bi že verjela vanga, sam je on nehu verjet vame. Krščena pa sm, veš. Mam še eno fotko. Tako belo čipkasto oblekco mam. K en anglčk zgledam. Čist nedolžna.”

Nje si pa res ne morem predstavljat, ko je še vsa nedolžna in poštirkana zapeljivo mežikala duhovniku. Kar na smeh mi gre.

“Aja? Sam tista božja scalnica, k so ti jo polil po tvoji čipkasti oblecki ti pa ni kej dost pomagala,” zajedljivo zasikam.

“Ampak dons je pa le božji večer,” skoraj boječe odvrne. “Mogoče se bo pa dons spomnu name. Na božji večer vsi postanejo sveti.”

“Aja, na kermu verskm programu si pa to pobrala? Ti kr mej tistga svojga boga, sam jest ne palim na tale religiozni fanatizem.” Spet mučna tišina,

ki jo za trenutek pretrgajo otroški kriki. "Zakaj pa ne greš k svoji familji za božič?" poskušam spremeniti temo.

"Jest nimam familje," zašepeta iz zadržanega grla in se potegne vase. Tega je ne bi smela vprašati. V klošarski skupnosti življenje pred letom nič ne obstaja. Nekateri so ga utopili v alkoholu, drugi v samotni trpinčiji boleče spomine. Življenje pred letom nič ne pripada več našim telesom. Zajebali smo svoja lagodna človeška življenja, ko smo veselo govtali ekološko pridelano hrano, se pridno znojili v fitnesu, smučali v Avstriji in plavali v Savudriji. Obstaja samo tukaj in zdaj, ker jutri morda ne pride nikoli več. Obstajamo samo mi, ker za človeški svet počasi umiramo, neslišno izginjamo v globinah obupa, počasi se zlivamo z neskončno bolečino.

"Grem zdej," reče in se z jokom v očeh obrne stran. Noče pokazati svoje žalosti, v samotni bo pestovala bolečino, dokler je ne bo odrešil naslednji fiks. Vem, da sem šla čez mejo, vem, da bi jo morala ustaviti, vem, da je ne bi smela pustiti stran, ker je jutri mogoče ne bo več. Našli jo bodo v kakšnem usranem jarku. Pretepeno, zadrogirano, posiljeno, zaklano. Ampak nimam več moči, da bi jo zadržala, ker se nočem utapljat v njenem trpljenju, ker ne bi prenesla njene bolečine, ker ne smem pokazati svoje šibkosti.

Ona ni moj problem. Kmalu se bo vrnil njen zadrogirani zvodnik in jo porinil v kakšen smrdljiv avto s preznojenim kretenom, ki se bo nerodno spravil nanjo in se ji opravičeval, ker se mu ne dvigne, božična darila za njegove nedolžne otroke pa bodo v šepajočem ritmu ponesrečene penetracije poskakovala na prvem sedežu. Nato si bo živčno zapel hlače in s svojo popolno družinico odhitel k sveti maši. Odžebiral bo deset zdravihmarij in še naprej nemoteno životaril svoje bedno popolno življenje.

Zdaj sem spet tako prekleto sama. Nezavedno vpijam krike pokopaliških krokarjev in slutim vonj po snegu. Čudakinja z diplomom, ki ne pije, se ne drogira in nima prijateljev. Čakam. Zmrzujem. Gledam, kako se vlažna tema počasi spušča na srečno mesto. Opazujem sijoče snežinke, ki se na umazanih tleh raztapljajo v večno pozabo. Parkirišče je že skoraj prazno. Iz Tivolija odhajajo zadnji kopalci. Včasih sem plavala. Vsak dan. Z crknit hitra sem bila. Rame sem imela kot buldožer. Včasih se poskusim pretihotapiti v bazen, ker bi bilo tako hudičevo super, če bi spet lahko začutila božanje mehke vode na zapuščenem telesu. Ne morem. Ne spustijo me not, ker preveč smrdim. Eno navadno sranje je, da stojim ravno pred tem parkomatom, kjer pohlepno vsrkavam vonj po kloru.

Končno zaslišim brnenje motorja. Zaprem oči in si predstavljam bleščečo kovino, skoraj otipam lahko vonj po novem usnju, utapljam se v kakofoniji zvokov in občutkov, ki me neslišno božajo po otrplem obrazu. Iz

kaosa občutij se izvije zvok ženskih škornjev. Počasi odprem oči. Mercedes. Danes imam pa res srečo. Spet ženska. Raje imam moške. Moški so samo neumni. Ženske so neumne in zlobne. Sovražijo me, ker bi lahko postale takšne kot jaz. Vidim, da ji je neprijetno. Mogoče se ji celo smilim. To je dober znak. Nadenem si masko žalosti in obupa. Iztisnem grenko solzo, ki se počasi zakotali po pordelem licu.

“Dobr dan gospa. A bi blo mogoče kej drobiža, lepo prosim. Dejte no, dons je božič. Me zebe. Pa lačna sm.” Ne vem, zakaj sem morala omenjat ta prekleti božič. Na živce mi grejo klošarski marketinški triki, s katerimi lovijo potencialne žrtve. Jaz že nisem takšna. Nočem postat ena navadna povprečna klošarka. Nočem fehtat za poceni alkohol in se prodajat za gram kokaina. Raje ta trenutek pokličem Romune, da me zaštihajo in prodajo moje ledvice, kot da bi postala suženj kapitalistične mentalitete. Niti na božični večer se ne grem tega konformističnega sranja.

Punca me pogleda. Skoraj naravnost v oči. To je pa že redkost. Odkar sem dehumanizirana, ljudje gledajo skozi mene. Verjetno mislijo, da jih bom okužila s klošarskim virusom. Pa dajte no, revščina pa res ni nalezljiva. Nič skrbet. Vam se pa to res ne more zgodit. Pogledam jo nazaj. Nič ne reče. Mogoče jo je strah, da jo bom zaštihala z nožem. Mogoče se ji za trenutek celo zasmilim. Potem dojamem. Poznam jo. Od nekod jo poznam. Že naslednjo sekundo se mi posveti, da je moja sošolka iz faksa. Petra, se mi zdi. Ali pa Katja. V glavnem, zoprna je bila. Vse Katje in Petre so zoprne. Navadna glupa piflarka s kurjimi možgani. Pa saj nimam nič proti kuram. Kure so že v redu, veliko bolj fajn kot ljudje. Vem, da me je prepoznala. Odrnem pogled. Že tako me je dovolj sram. Pa saj me ne bi smelo bit sram. Moja eksistenca ne bi smela biti razvrednotena, ker mi v življenju ni uspelo, ker si nisem znala priseksat dobre službe, ker se nisem dala napumpat ta pravemu kurjemožgancu, ki bi me v pravičnem krščanskem duhu popeljal pred oltar. Kar tiho bom. Saj verjetno ne umira od želje, da bi z mano obujala spomine na srečna študentska leta. Pravzaprav je ona tista, ki bi jo moralo bit sram. Na izpitih je plonkala od mene, do diplome se je pa prijoshkala s svojim dekoltejem.

“A bi blo mogoče vsaj deset centkov? Dejte no, sam tok mi še manjka, da grem na čaj in se mal pogrejem.” Spet me pogleda. Mogoče celo razmišlja, da bi mi padla v objem. Verjetno bi se rada pohvalila, koliko je dosegla v življenju. Mercedeza že ima. Najbrž ji ga je kupil tisti profesor, ki ga je zapeljala s svojo popolno ritjo. Jaz sem bila pa štiri leta na smrt zaljubljena vanj. Ubogi revež. Upam, da je na smrt nesrečen s to neumno avšo.

Pred noge mi pade deset centov. Nje že ni več. Ni prenesla pogleda name. Mogoče pa njen silikonski ksiht le še premore nekaj vesti. Poberem denar in se pri tem sploh ne počutim ponižane. Kar nekaj se je nabralo danes. Mogoče pa za božič ljudje res postanejo dobri. V daljavi vidim zadnje luči njenega mercedeza. Sprašujem se, kakšno je njeno življenje. Predstavljam si popolno hišo s popolnim vrtom z belo ograjo in zlatim prinašalcem. Otrok verjetno nima. Ne zdi se mi tak tip. Ona že ne bi hotela imet napihnjenege trebuha, velike riti in strij na nogah. Profesorja si pa kar predstavljam s kopico razvajenih pamžev. Prav mu je. Jaz sem ga zaljubljeno gledala, ona ga je pa naskočila. Dobesedno. Grdo. Nagravžno. Mogoče pa sploh nima več profesorja. Ona lahko dobi kogar koli. Ona je pač sposobna izsilit čisto vse, kar hoče. Jaz žal nisem takšna. Jaz sem nula. Manj kot nula. Nula od nule.

Saj ji ne zavidam. Sploh ne. Nikoli me ni razžirala zavist, nikoli nisem hotela biti boljša od drugih. Samo pravično pa ni. Vedno sem pridno in pošteno delala. Na faksu sem imela same desetke, diplomirala sem med prvimi, prepričana sem bila, da me nekje čaka dobra služba. No ja, če že ne dobra, vsaj spodobna. Vsaj takšna, da bi imela za kruh in mleko, pa da bi si lahko privoščila lastno stanovanje, majhno luknjo, ki bi bila samo moja. Pa je ni bilo. Ne službe ne stanovanja. Nekaj časa sem delala na črno. Takrat se je še dalo. Ni bilo ravno legalno, vendar smo se vsi tako preživljali. Instrukcije. Angleščina in italijanščina. Tečajji za beden honorar po nekih brezveznih šolah. Psihopatski direktorji, ki so nad nami izživljali svoje freudovske travme. Vsaka snažilka je zaslužila več kot jaz. Sranje pa izobrazba. Res ne vem, zakaj sem se sploh trudila s faksom. Na tisoče poslanih prošenj. Na stotine razgovorov. Nič. Nula. Potem niti razgovorov ni bilo več. Nobenega odziva. Še zdaj ne razumem, v čem je bil problem. Vedno sem izpolnjevala vse pogoje. Mislim, da je rešitev v joškah. Jaz jih namreč nimam. Potem sem nehala pošiljat prošnje. Prekleta recesija. Prekleti pokvarjeni politiki. Prekleta skorumpirana država. Prekleta pošteno življenje. Preklet pogoltni kapitalizem, ki je pridne in poštene ljudi prisilil v alkohol in prostitucijo. Mogoče pa ta svet ni ustvarjen zame. Mogoče pa to ni svet, v katerem bi hotela živeti.

Nad nizko zimsko nebo se je prikradla zahrbtna noč. Tiho je stegnila pohlepne kremplje in z mrzlih ulic pregnala še zadnje ljudi. V trgovinah in lokalih počasi umirajo bleščeče luči. Še zadnji potrošniki se s praznimi žepi in sklonjenimi glavami mukoma plazijo iz varljivega zavetja kapitalističnega brezna in hitijo v tople domove z neumnimi darili za svoje nehvaležne pamže. Kmalu bom pri svojem prekletem parkomatu ostala popolnoma

sama. Mogoče bi morala tudi mene počasi požreti tema. Kam pa sploh lahko grem? Saj sem vendar nevidna, nimam več moči, da bi se borila proti sovražnemu svetu. Svet izven mene ni kompatibilen s svetom znotraj mene, zato osamelo zmrzujem pod božičnim nebom in čakam Jezusovo rojstvo. Sranje pa še Jezus. Saj sploh ne verjamem v te religiozne pravljice. Če bi se vsaj lahko zavlekla pod krilo človeške toplote in se pogreznila v mehke sanje, naslednji dan pa bi se prebudila v novo, svetlonovo življenje.

Zaslepijo me žarometi drvečega avtomobila. Zavore zacvilijo le nekaj centimetrov pred mano. Zamrznem v času in prostoru. Mogoče se pa nočem premaknit. Najprej izstopi ona. Potem ji sledi še on. Za crknit. A ženska ne zna sama vtaknit kartice v parkomat? Že od daleč vidim, da je avša. Blond. S popolno postavco. Z velikimi joškami in vakuumsko zapakiranimi možgani. On je v temi. Ne vidim ga dobro. Kurjeglavka končno pogrunta, v katero luknjo mora vtaknit kartico, zdaj ji seveda ni jasno, kam gredo kovanci.

“Poglejte, gospodična, v tole luknjo morate vtaknit,” ji prijazno pomagam, čeprav se v normalnih razmerah izogibam komunikaciji z neinteligentnimi bitji.

“Pust me pr mir!” zavrešči.

“Pa sej vam nč nočem,” prijazno odvrnem, čeprav v premraženem telesu začutim vretje krvi. Najraje bi jo zadavila. Kdo pa misli, da je.

“Ne se me dotikat!” je še naprej histerična. V tistem trenutku se iz sence izvije sovražna postava in plane name. Z vso silo me butne v ramo, da se opotečem in izgubim ravnotežje. Padem vznak in pristanem na trdem robniku.

“Ej, spizdi stran, zadrogiranka smrdljiva!” kriči name in se mi nevarno približuje. V tistem trenutku senzor razkrije njegov obraz. Takoj ga prepoznam. Prav nič se ni spremenil. Iste modre oči, orlovski nos in široka brada. Nosnice se mu nebrzdano širijo kot takrat, ko je bil vzburjen. Preživela sva nekaj burnih mesecev. Pred letom nič, ko sem bila še človek. Ko sem še imela streho nad glavo in nekaj denarja v žepu. Ko sem še imela dišeče lase in čista oblačila. Mogoče je bila ljubezen. Lahko sem si risala življenje z njim v mali hišici z belo ograjo in zlatim prinašalcem. Potem me je zavrnel. Tisti trenutek, ko me je svet izbljuval iz lastnega drobca, je odkorakal iz mojega življenja. Takrat sem se sesula v ničevost, življenje mi je izželo šibko telo, bolečina je postala neznosna. Takrat sem postala izobčenka, senca prazne ženske, smrdljiva prikazen v propadli družbi. On me sprva ne prepozna. Nezaupljivo si me ogleduje in že steguje roko, da bi me udaril. Takrat dojamem. V njegove oči se prikraadejo spoznanje, strah,

groza. Tega ni pričakoval. Ne more verjet, da me je našel v devetem krogu pekla. Stopi korak nazaj in odmakne roko.

“Kva ti pa je, stari?” zavrešči kurjeglavka za njim. “A jo ne boš mahnu?”

“Dej ji mir,” sikne. “Nč ti ni nardila.”

“Ja, pa mi je,” še kar ne neha in strupeno boljči vame. “Hotla me je zaštihat!”

“Ne, pa te ni,” že skoraj kriči nanjo. Vonjam strah v njegovem srcu. Moja črna senca ga bo dušila v mehkih sanjah. Mogoče mu je za trenutek celo žal. Zdaj je prepozno. Jaz imam ulico in obup, on pa svojo avšasto kurjeglavko, ki mu bo rodila kopico razvajenih pamžev, za katere bo plačeval astronomsko preživnino, ko ga bo zavrgla. Meni je vseeno. On ni več moj problem.

“Dej, pejva,” zašepeta in prime avšo pod roko.

“Auva, dej nehi me porivat,” zafnana zjavka.

“Dej sprav se že u avto, pa greva, prosm no,” reče z žametnim glasom, ker ne prenese več moje trpke prisotnosti. Avša končno utihne. Užaljeno našobi silikonske ustnice in se kuja, ker me ni pretepel kot psa. Več sreče prihodnjič. Saj je v tem mestu še veliko smrdljivih klošark, nad katerimi boš lahko uveljavila svojo superiornost.

Avto zacvili in sunkovito odpelje. V moje zaledenelo telo se priplazi zlovešča tesnoba in se z ostrimi kremplji zarije v topo bolečino. Še vedno sedim na tleh. Trepetam kot pšenica v poletnem vetru. Mogoče imam kaj zlomljeno. Previdno potipam roke in noge, nato se počasi poberem. Še vedno se tresem, v želodcu me stiska in sili na bruhanje. Spet se sesedem na rob pločnika in lovim sapo. Tresoče telo počasi iztisne solzo in zaduši grleni krik, ki se poraja globoko v grlu. Kako prekleto dramatično. Solza se zakotali po pordelem licu. Z jezikom jo razmažem po razpokanih ustnicah. Pa je res grenka. Najbolj grenka solza v mojem življenju. Sem mislila, da nimam več solz. Kako prekleto lepo bi bilo, če bi lahko izjokala vso bolečino. Ne morem. Vem, da je bila to edina debela solza, ki jo je izbruhalo moje telo.

Izgubim se v času. Težke noge me mukoma vlečejo proti mestu. Tam so ljudje. Zdaj ne zmorem biti sama. Zaslutim, da bi danes lahko končala svoje življenje. Prvič po enem letu na cesti pomislim, kako lepo bi bilo za večno zaspati. Zanima me, kaj naredijo s tistimi, ki nimajo za lasten pogreb. Pa saj me nima smisla zapakirat v grob. Nihče mi ne bi prižigal sveč in nosil cvetja. Kar vrzite me v črno jamo. Samo daleč od ljudi. Ljudi ne prenesem niti na drugem svetu.

Pred mano se dvigujeta mogočna zvonika stolnice. Zvonovi neutrudno napovedujejo Kristusovo rojstvo. Kako prekleto si želim srečati prijaznega

človeka. Moje telo hrepeni po človeškem dotiku. Samo en prijazen pogled. Samo en širok objem. Nič od tega se ne bo zgodilo, ker jaz ne obstajam. Ulice so še vedno prazne. Verjetno se vsi bašejo z orehovo potico in se nalivajo s Kristusovo krvjo. Stolnica se polni z angelskim petjem. Okušam Jezusovo ljubezen. Premagam gnus do hinavskega klera in odmaknem težka vrata. Cerkev je polna teles, ki govorijo drugače, kot mislijo. Privijem se v temno senco mrzlega stebra. Nekaj glav se obrne in z gnusom odvrne pogled. Stara klerikalka se pokriža, kot bi videla utelešenega satana. Toliko o božjem usmiljenju. Prekleti Filistejci. Oni so križali Jezusa, zdaj pa objokujejo njegove rane. Samo jaz čutim njegovo trpljenje. Samo jaz imam pravico pretakat solze pod njegovim križem.

V toploti veličastnega prostora se širi prijeten vonj po kadilu. Naslonim se na steber in počasi zlezem vase. Noge me ne držijo več. Duhovnik pri vratih me nezaupljivo gleda, vendar nič ne reče. Kakšen škandal bi pa bil, če bi klošarko izgnal iz božjega hrama. In to med polnočnico. Verjetno sem zadremala. Tako prijetno toplo je bilo. Tako varno sem se počutila. Nekdo me brcne, da se zbudim.

“Poglej jo, zafiksanko, kok smrdi,” reče mlad mulo, obsijan od božje besede.

“Fuj, gremo hitro ven,” odgovori njegov oče. Mama me samo pomilovalno pogleda in odmaje z glavo. Nekaj starih tercialk se pokriža, večina ljudi gleda skozi moje otrplo telo. Pristopi mlad duhovnik, ki je prej stal pri vratih in me prime za roko.

“Gremo, ven bo treba,” reče prijazno. Upajoče ga pogledam. Njegova človečnost nežno boža mojo bolečino.

“Ali lahko kam greš?” vpraša. Odkimam. V roko mi stisne deset evrov. Celo premoženje. Hvaležno pokimam. Nimam besed za njegovo dobroto. Spet se znajdem na mrazu. Odrine me reka ljudi, ki hiti proti toplemu zavetju varnih domov. Nagonsko stegnem roko in upam na usmiljenje dobrih vernikov. Izogibajo se me kot hudič križa. Umikajo poglede in se delajo, da ne obstajam, jaz pa še kar neumno stojim pred njimi in stegujem premraženo roko. Ne morem se premaknit. Tesnoba se agresivno zažira v mojo bolečino. Samo buljim vanje in pričakujem, da mi bodo ponudili novo življenje.

V iztegnjeni roki začutim vlažno dlan. Topla postava mi šepeta v uho in v roko stiska kos papirja. Dojamem, da je denar. Ne razumem, kaj mi govori, vendar začutim njeno stisko. Mudi se ji. Nestrpno pogleduje čez ramo. Potem prepoznam parfum. Pogledam jo v oči. Oči, polne solz in trpljenja. Njene ustnice se premikajo, vendar ne dojamem njenih besed.

“Greva. Pusti jo pri miru. Da ji ne bi slučajno dajala denarja. Itak bo šlo vse za drogo,” zahrumi glas za njo. Mama trzne in me poboža s hrepenečim pogledom.

“Samo danes, na sveti večer. Poglej, kako je shujšana in prezebla,” se iztrga iz globine njenega grla.

“Ne, sem rekel. To ni več moja hči. Sama si je izbrala takšno življenje. Zdaj naj pa sama rine po lastnem dreku.” Niti pogleda me ne. Moj oče. Moj lastni oče grobo prime mojo mamo pod roko in jo potegne stran. Ona odide z njim. Še enkrat se ozre čez ramo in ve, da me ne bo nikoli več videla. Jaz pa še vedno butasto iztegujem prezeblo roko in pričakujem človeško usmiljenje.